

FOLK OG LAND

Fru Åse Storsæter
Mjøndalen 11 B

NR. 23. — 11. ÅRGANG

LØRDAG 15. SEPTEMBER 1967

LOSSALG 75 ORR

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

noen tommer lengre fram.

Flere av krigstidas «størrelser» driver erstatningsorganisasjonen for NS, og siste helg holdt de en ny «rikskonferanse» i Oslo.

Avisen deres som i lang tid har dyrket den henrettede føreren Vidkun Quislings minne, har også begynt å bringe en utfordrende minneliste med fotografier av «frontkjempere» som falt under deltakelse i de tyske overfallsarmeenes felttog på østfronten. «De falt på østfronten i kampen for Europa», heter det i den faste titelen med tydelig adresse til dagsaktuell politikk.

Landssvikerer Sundlo opptrer også i spaltene med sine memoarer fra tida da han forrødte Narvik til den angripende tyske Wehrmacht.

Ikke rettere enn vi husker, så var bladets kommunistiske forgjenger ARBEIDEREN en av de ivrigste til å slå fast at det ikke forelå noe tysk «overfall» hverken på Norge eller på vestmaktene for den saks skyld, men at det var de vestlige imperialister som var skyld i hele elendigheten, så «nazistene» hadde rundt omkring den tid da Tyskland og Sovjetsamveldet delte Polen utmerkede «meningsfeller» i de norske kommunister. Men la nå det være som det vil, vi overlater ordet til oberst Sundlo selv når det gjelder Narvik i 1940. Vi vil da la beretningen om Narvik alternere med de andre serier vi bringer, i tur og orden. I dette nummer lar vi derfor «Pastorale erindringer» stå over.

I.

A. Narvik var hverken festning eller befestet plass.

Eidsivating Militære Lagmannsrett uttalte i dom av 13. mai 1947, en dom som ble tiltrådt av Høyesterett 5. oktober 1948: «Retten er enstemmig av den oppfatning at Narvik by ikke var festning eller befestet plass, selv om der var en del mer og mindre stasjonære forberedte stillinger innen byens område: 2 blokkhus og skyttergravstillinger besatt. — Narvik må ansees for åpen by og overgivelsen ansees foregått i åpen mark».

B. Før 9. april:

«FESTNINGEN» NARVIK

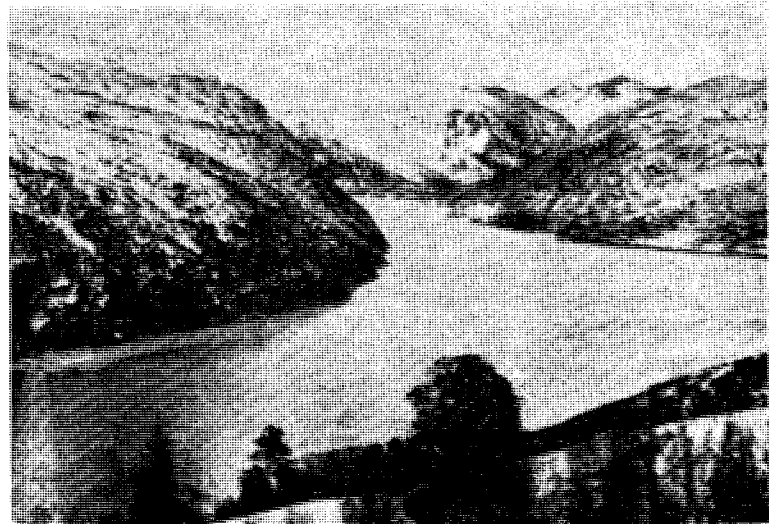
Narvik ligger i Indre Ofoten, på den ytterste vestlige spissen av halvøya mellom Rombakken i nord og Beisfjord i syd, og omfatter hele spissen. Byområdet begrenses altså i nord, vest og syd av sjøen, men i øst av et vilt fjellparti som fra Fagernesfjellet (1270 m) i byens østkant strekker seg østover helt til svenskegrensen.

Byen er ca. 2 km. vest-øst, noe mindre i nord-syd.

Det første inntrykk skal jo være avgjørende sies det, og mitt førsteinntrykk av Narvik og Narvikfolket var absolutt utmerket. Da min kone og jeg kom innover fjorden sommeren 1933 for å slå oss ned i Narvik, lå Ofoten i det herligste solskinn. Og som om dette ikke skulle være god nok mottagelse hadde den vidt berømte flyverske Gidsken Jakobsen funnet det for godt å ta seg en luftetur ak-

kurat den dagen. Høyt tilværs durte hun oss imøte og kikket medlidende ned på de elendige kryp som luste seg frem på en fjordbåt.

På kaia ble vi mottatt av regimentets nestkommande-

«Da min kone og jeg kom innover fjorden i 1933 — —»

rende, min gamle venn, major Olav Five med frue. Utenfor regimentskontoret hadde hele den øvrige stab tatt oppstilling, så mottagelsen av den nye regimentssjef ble avviklet i de fortreffeligste former.

Neste dag gikk vi ut for å se oss om i byen, og forskjellen mellom Narvik og Tromsø — hvor jeg hadde bodd de 3 siste år som garnisonerende major — var påfallende. Narvik er jo en ung by, bare ca. 50 år, og planlagt og utbygget som utskipningshavn for det mektige Kiiruna — Luossavaara Aktiebolag, mens de andre nord-norske byer er vokset opp som det nå kunne falle seg fra båtnaust røde i fjæra. I Tromsø lå det den gang jeg bodde der år-

vedgata. Men slikt ser man ikke i Narvik. Som by betraktet er derfor Narvik en god nr. 1 blandt byene i de nordligere strøk av vårt land.

Og så var det folket.

Det er også nummer 1.

Det som slo meg allerede ved min første vandring gjennom Narvik var at jentene var så pene og mannfolkene så velvoksne. Jeg hadde sett massevis av vakre og velvoksne mennesker både i Tromsø og de andre nord-norske byer, men der var typen så ujevn. Der var det kjemper på 6-7 fot og små lappetasser som vrikket seg avgårde på skjeve og skakke fyrstikkbein. Der var det flotte jenter av norsk type og mongolpregede pikebarn med rundhoder og sikk-

Forts. side 2

Nazistene stadig i virksomhet

MINNES QUISLING OG «FRONTKJEMPERE» SOM «FALT FOR EUROPA»

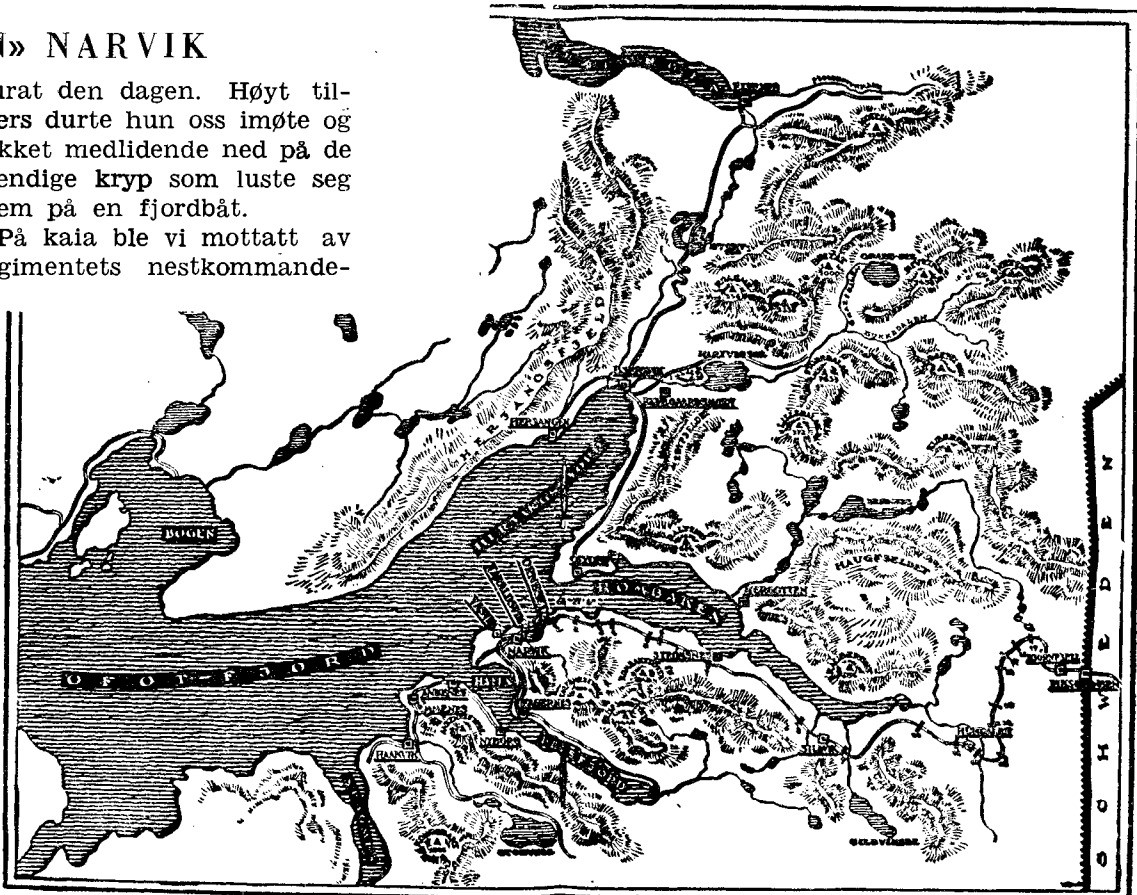
«Rikskonferanse» i Oslo siste helg

Nazistene har i landet arbeidet så godt de kan i det skjulte for å holde seg samlet og sikker stadig mens tiden løper mer lengre fram.

Flere av krigstidas «størrelser» driver erstatningsorganisasjonen for NS, og siste helg holdt de en ny «rikskonferanse» i Oslo.

Avisen deres som i lang tid har dyrket den henrettede føreren Vidkun Quislings minne, har også begynt å bringe en utfordrende minneliste med fotografier av «frontkjempere» som falt under deltakelse i de tyske overfallsarmeenes felttog på østfronten.

FRIHETEN på krigstien

NARVIK 1940 —

(Forts. fra side 1)

sakøyne. Folket i Tromsø og nordover var så blandet. Nei, — da var Narvik noe ganske annet.

Som sjef for infanteriregiment nr. 15. Nord-Hålogaland, var jeg også forsvarssjef for Indre Ofoten, det vil si for området fra og med Liland og inn til svenskegrensen. Dette var svære saker å bli kjent med, men jeg rakk da å komme rundt overalt i de årene jeg var i Narvik.

Det første jeg tittet etter var om det fantes noen befestninger i området. Narvik var jo en skipningsby av rang. Det ble sagt meg at det ikke i hele verden finnes en saltsjøhavn som skiper mere malm enn Narvik. Den eneste havn med større trafikk skal være en ferskvannshavn, en utskipningshavn ved de store sjøer i U. S. A.

Siden Narvik var en så betydelig økonomisk faktor hadde jeg all grunn til å tro at her i Indre Ofoten hadde travle festningsbyggere vært på ferde.

Det hadde de da også, i landskapet øst for Narvik, ved Sildvik jbst., hvor der skulle ligge et par fort med front mot Sverige. Jeg bestemte meg til å se på disse anlegg straks jeg var kommet litt i orden, og så sa jeg da en dag ut på sommeren 1933 til min regimentsintendant, Kaptein Østvik:

«Der ligger jo noen fort ved Sildvik. Åssen er det med dem? Er det regimentet som har ansvaret for dem, eller hvorledes er det?»

«Alt ved Sildvik er underlagt Festningsartilleriet, som har ansatt en garniserende kvartermester derinne,» sa Østvik.

«Vi må hilse på ham», sa jeg. «Jeg tenker vi drar av gårde imorgen».

Og det gjorde vi.

Noen uker tidligere hadde major Five og jeg vært en tur langs grensen og da vi la hjemturen om Sildvik kom vi forbi de såkalte fort. Men vi hadde ikke kunnet komme inn i dem, da vi ikke hadde tatt med oss nøklene. Men nå skule jeg nok komme inn, for jeg tok med meg regimentsintendanten, og det var en som hadde nøkler. Dessuten hadde jeg på de få ukene jeg hadde vært forsvarssjef oppdaget at kaptein Østvik var mannen som visste alt. Oberster, majorer og adjutanter forsvant til mildere trakter etter kortere opphold i Nord-Norge, men kaptein Østvik og de to kvartermestere, løytnantene Blix og Størdjord skiftet ikke. De var det

trauste og solide stoff som sørget for at det var sammenheng mellom regimentets fortid og dets nåtid.

Så tok jeg altså med meg kaptein Østvik og arriverte sammen med ham til Sildvik jbst., hvor vi hilste på stasjonsmester Grenersen. Der ble pratet en del, der ble funnet frem noen nøkler og en halvtime senere stod vi i Nordre Fort, som ligger noen hundre meter øst for Sildvik jbst., og ganske nær jernbanelinjen.

Fortet hadde ganske riktig front mot Sverige, og da det lå lavt i forhold til de «fiendtlige» stillinger, var det forsynt med «skuddsikkert» tak.

Vi fant oss en kjepp og pirket i taket.

Vi pirket hull i taket!

Død og snyte!

Hadde kaptein Østvik vært av lanseknektypen ville hans bemerkninger vært treffende, men ganske sikkert uøviske. Nå sa han bare: «Det ser ikke bra ut, oberst! Kommer der kuer eller hester ut på taket, går de gjennom og vil pådra staten stort erstatningsansvar. Her må absolutt gjøres noe.»

Så gikk vi til Søndre Fort.

Det lå en times gange lenger oppe i fjellet, høyt til værs, oppe ved Sildvikvatnet, og der er det kaldt som huttetu. Dette fort skulle være det sterkeste av de to, da det var beregnet på å huse en kanon som kunne rekke tvers over vatnet.

Forts. side 7

Nic. Stang om «grå fascister»

Det venstreradikale lys Nic. Stang har en meget opplysende artikkel i DAGBLADET om «grå fascister». Til ettertanke for noen og hver, bringer vi her noen plukk fra artiklen:

«Ennå er vi ikke ferdige med avviklingen av den norske nazismen — ved årsskiftet hadde våre myndigheter ennå en arv av ubetalte bøter på ca. 150.000 kroner å kreve inn etter årene «under» Quisling. Det spørs om man ikke snart burde oppgi disse restene av falittboet, for ikke fortsatt å minne om at det finnes en norsk nazisme, selv om den gjør seg lite gjeldende. Det lille NS-miljøet vi har, ser ut til å være så isolert at det ikke er tale om nyrekruttering, og i motsetning til i Tyskland sitter ikke forhenværende nazister i slike samfunnsmessige posisjoner at de mer eller mindre fordekt kan prege utviklingen. Virkelig organisert nyrekruttering til restene av NS eller beslektede bevegelser merker vi lite til, selv om enkeltpersoner og smågrupper nok på egen hånd kan bli innfanget av det nazistiske evangelium».

Om de møter i England hvor volden var rettet mot «nazistene», og derfor ble applaudert av Stangs meningsfeller, heter det at

«slike grupper, ledet av skruppelfrie og kyniske eldre fascister kan idag forføre ungdom som i modenhet ikke er kommet ut over alderen for «hemmelige klubber». De appellerer

Prost Hedems foredrag i særtrykk

Prost A. E. HEDEM's foredrag på Forbundets årsmøte, som ble gjengitt i sin helhet i forrige nummer av FOLK og LAND, er nå utgitt i særtrykk i brosjyreform. Dette særtrykk egner seg utmerket til distribuering.

Det kan bestilles hos Forbundet, postboks 3214, Oslo og koster kr. 0,25 pr. stk. Vi kan imidlertid ikke effektivere bestillinger på mindre enn 20 stkr. Prisen for disse 20 blir kr. 5,— som må forskuddsbetales. Særtrykkene blir da ekspedert portofritt. Bestilling kan skje over Forbundets postgirokonto 150 28 eller på annen måte.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

til eventyrlyst, oppelsker den voldsmentalitet og skaper de desperados vi kjenner fra etterkrigstidens Algerie og Frankrike. Forakten for fremmede og jøder fører til den menneskeforakt som er nazismens grunnlag og dypeste vesen, utvidet som den raskt blir til å gjelde politiske motstandere og annerledes-tenkende.»

— Den fredsommelige venstreradikale veileder gjennom fascismen beretter så at på møtet i England var skjortene denne gang «grå med hakekorsarmbind og solkorset som emblem», hvorledes det nå kan forklares at hakekors-emblemet var et solkors. Men påny demonstreres den venstreradikale forakt for det borgerskap som nå er blitt radikalernes trofaste og lydige skarpsindige bemerkninger:

«Det mest løfterike ved situasjonen er at skjortene er grå denne gangen. Det tyder på skrøpelige demagogiske evner (forfatteren er tydeligvis

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

på hjemmebane når det gjelder demagogi) å velge den mest anonyme blant farger. «Mannen i grått» blir ikke farlig før han skifter farge og bryter ut av den navnløse massen av småborgere han tilhører (det mest foraktelige som finnes i Nic. Stangs og DAGBLADET's øyne). Det brune virket militært i sin tid, som det svarte minnet om død og uhygge, og romantikeren Garibaldi's rødskjorter for hundre år siden (for ikke å snakke om senere hendelser som står Nic. Stang betydelig nærmere) fikk folk til å tenke både på blod og revolusjon. Minst farlige — og det var de jo også — virket Mosleys engelske blåskjorter.»

Og så sukker forfatteren dypt lette at

«med grått, regnværets og anonymitetens farge, har ingen erobret verden.»

Men hvorfor da de mange ord? Hvis den lyserøde Nic. Stang-verden er så vel forsvaret?

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Undommen og lærerne**

Det er nesten ikke mulig å åpne en dagsavis uten å finne melding på melding om ungdomsforbrytelser av en eller annen art. Selv de mest tungnemme nydemokrater begynner å forstå at her er det noe fundamentalt galt påferde, og så er de da allerede iferd med å toe sine hender, med toppradikalere som for eksempel Johan Borgen i spissen. Det var naturligvis ikke slik det var ment, den fri barneoppdragelse de har drevet propaganda for i en menneskealder og som er blitt gjennomført, skulle ikke vært riktig så fri. Med andre ord: disse råtne nydemokratiske ideer, som føyer seg smukt inn i rekken av alt det andre stormløpet mot all autoritet, er naturligvis «sunde» i og for seg, de er bare dårlig gjennomført.

Vi tror ikke de nydemokratiske Pilatuser vil finne mange forsvarere blant det norske folk som i dag lider under samfundsoppløsningen i sin alminnelighet og ungdomskriminaliteten i særdeleshet. Det ser med gru på hvorledes denne demokratiske sykdom brer seg lenger og lenger inn i ungdommens rekker og det slår vel med god norsk sund fornuft fast at på fruktene skal treet kjennes.

Når vi nevner dette med ungdomskriminaliteten, så er det forøvrig såvisst ikke for å hovere over den fallitt venstreradikalismen har spilt i Norge eller for å legge sten til byrden for en ungdom som tross alt har holdt seg forbausende sund i den grufulle verden nydemokratene har gitt den som livsrum. For heldigvis har oppløsningen og den megen råttenskap hos den dårlige del av ungdommen også ført til en reaksjon blant den mere ufordervede. Den begynner å søke tilbunns i tingene, å søke sannheten bak all løggen og all forvrengningen, å søke etter åndelige realverdier bakom det moderne velferdsamfunds materialistiske flitterstas.

Vi nevner ungdomskriminaliteten fordi det er noen i dette land som spesielt bør stilles ansikt til ansikt med sitt ansvar, på samme måte som overlegen ved sykehuset i Vardø må ta sitt ansvar for skandalene der oppe.

Siktet er i første rekke de norske lærere, disse som nå så lenge har ført det store ord og solet seg i glansen av en temmelig frynset patriotisme i hine okkupasjonsdager, som de nå ser på gjennom en diger lupe for å få forstørret gjerninger som kan synes små for det blotte øye.

Oppdragelsen av ungdommen har alltid vært noe av et hovedpunkt i samfunnet. På den hviler folkets fremtid, og resultatet av den viser også det kulturenivå folket står på. Demokratiet har lite eller intet forstått av denne oppgave, mens den pussig nok har fått en fremtredende plass i de sterkt foraktede og meget baktalte autoritære stater.

Det var ingen ungdomskriminalitet blant den ungdom en Hitler eller en Mussolini oppdro. Det kan kanskje være litt av hvert ellers å si på oppdragelsen, men den fostret iallfall en stolt og glad og offervillig ungdom, en ungdom med tro og idealer, med selvfølelse, men også med respekt for overordnede verdier.

Her hjemme i Norge forsøkte Vidkun Quisling å ta en lignende oppgave opp. Han gjennomførte den arbeidstjeneste som nå anerkjennes og respekteres alment, og han forsøkte å bygge ut en ungdomstjeneste, som tok sikte på å skape en god og sund ungdom som ikke gled ut i oppløsning og kriminalitet.

Og er det ikke som en skjebnens ironi idag at det nettopp var denne ungdomstjeneste de norske lærere brukte som påskudd til å gå tyskeres erinde mot Quisling og

Skjerpene**omstendigheter!**

Vi skulle tro at en dom avsagt av S. Hedmarks herredsrett under det berømmelige «retts»oppgjøret, som så mange av dagens gjeve jurister går god for, er noe av et monument over den åpenbare og fundamentale begrepsforvirring hele denne rettskomedie bygger på.

Før «retts»oppgjørets tid straffedømte man fortrinnsvis folk som hadde gjort noe galt og hvis liv og levnet var forkastelig fra et samfunnsmessig synspunkt. Hør så litt av domsbegrunnelsen i «dommen» over den gjeve bonde og ordfører Erik Wollebæk:

Foruten bevilgningen til Frontkjemperkontoret, har retten i skjerpene retning tatt hensyn til tiltaltes redelighet, ærlighet og ubestikkelighet, og at han har stått som et lysende eksempel for sin sambygd både som menneske og gårdbruker og derfor hadde handlet dobbelt ilde.

En skulle jo nærmest tro at det var premissene for tildeling av kongens fortjenstmedalje i gull retten tok i skjerpene retning! Men det var jo så mange begrep som ble stillet på hodet i den nyetablerte rettsstat i 1945. Vi minner om den folkelige reaksjon da baglerbispen ble tildelt Olavsordenen for sin patriotiske innsats:

Før hengte man røveren på korset, men nå henger man korset på røveren.

Prost Hedems foredrag

Hr. redaktør!

I FOLK OG LAND for 1. september 1962 er tatt inn prost Hedems utmerkede foredrag i det av Forbundet for Sosial Oppreisning avholdte møte den 25 august 1962, hvor blant annet også saken mot Haaland var omtalt. Han sa at tiltalte Haaland ble dømt i Høyesterett til døden mot en dissens på 2 - to - dommere. Dette er ikke riktig. Tiltalte ble dømt med 7 - syv — mot 4 - fire stemmer. De fire var Alten, Larssen, Hanssen og Fougner. Se Norsk Retts Tidende 1945 side 13 - 26. Disse fire ansåes som de beste høyesteretts-

Nasjonal Samling! De norske lærere ville ikke medvirke til å oppdra en slik ungdom, de ville bruke den gamle venstreradikale metoden, sa de Derfor kan de heller ikke toe sine hender i dag når resultatet åpenbares for all verden.

Alexander Lange:**SANNHETEN OM MAJAVATN****IV. - OGSÅ HELGELAND ARBEIDERBLAD ER SANNHETSFORKJEMPER — MEN SANNHETEN MA HA RIKTIG FORTEGN**

Også Helgeland Arbeiderblad har beskjefteget seg med våre artikler om Majavatnsaken og i oppklaringshensikt gir vi gjerne ordet også til denne drabelige sannhetskjemper, som ikke kan fatte at sannheten intet politisk fortegn har. Pussig er det også at redaksjonene i Helgeland har så vanskelig for å lese innenat at de alle som en forvanser navnet på FOLK OG LAND og konsekvent kaller oss «Land og Folk». Det er som kjent en av Helgeland Arbeiderblads meget røde kolleger i Danmark som heter så. Ellers taler vel det etterfølgende, som er en leder i bladet under titlen «Ingen god hensikt», for seg selv. Det er naturligvis storartet at bladet er så interessert i å få gransket Majavatnaffæren, men det er kanskje ikke så overbevisende når man hører at de impliserte fortrinnsvis skal granske seg selv for ellers har det «ingen god hensikt»?

Her er så bladets leder 8. august:

«Alexander Lange i «Land og Folk» fikk et godt svar på sine spørsmål til Erling Grannes. Det er helt klart at den formen som Lange har lagt opp for å skaffe en «historisk sannferdig» framstilling av det som skjedde i krigens dager, ikke tjener noen god hensikt. Det skinner så tydelig gjennom i alle spørsmålene at her er en ikke i først rekke ute etter kildemateriale for historisk granskning. Her er nazistene ute for å søke hevn for handlinger som heimefrontens folk gjorde under krigen. Og så har Alexander Lange valgt ut Erling Grannes som sydebukk, sammen med det norske politiet under krigen.

Det er ikke noe nytt som her skjer. For å dekke over de misgjerninger som nazistene, både de norske og tyske, gjorde under krigen, ble det under rettsoppgjøret med landssvikene, stadig søkt å kaste smuss på gode nordmenn som i en vanskelig tid gjorde sin innsats her hjemme. Det gjaldt både politiet og det

dommere på den tid. Professor Skeie har erklært seg enig med dem. Dr. juris. Gustav Smedal sier i sin bok «Patriotisme og Landssvik», side 170 - 172: «I dag er det den alminnelige oppfatning blant landets jurister at det var disse fire dissenterende dommere som inntok det riktige standpunkt.»

Ærbødigst

OTTAR HUUSE.

gjaldt enkeltpersoner. Det var en taktikk som ikke førte fram. Det var tyskerne og deres norske håndlangere som var eksponenter for den rettsløsheten som vi var vitne til under krigen. Å påstå noe annet er et forsøk på å gjøre svart til kvitt.

Det som skjedde under den såkalte Majavatnaffæren er vel ikke godt nok historisk belyst ennå. Og det som til nå er skrevet om denne triste tildragelsen, da en stor flokk av vår beste ungdom ble stilt foran eksekusjonspeletongen, har vel også kanskje fått en form som mest har tatt sikte på å være underholdning. Men det er samlet mye stoff om denne saka og mere vil bli samlet i tida som kommer. Så blir det ettertida som får trekke de riktige historiske slutninger av det som skjedde. — Og vi tror at Erling Grannes og andre med ham, med glede vil stille sin viten til disposisjon for en innsamling av materiale som har det til hensikt. Men Alexander Langes granskning tjener ingen god hensikt. Det er vi enige med Erling Grannes i. En granskning som har det meningsløse hovedmål å lage engler av nazistene, som for alltid må stå som ansvarlige for de ulykkelige årene i norsk historie, kan det ikke være noen mening i.»

FOLK OG LAND

Neste nummer av avisen — nr. 24 — kommer om fjorten dage: lørdag 29. september, men derefter kommer vi hver uke igjen. Husk å ordne bladpengene for annet halvår, de som ikke har gjort det, så stans i forsenelsen kan unngås.

VÄRLDSKULTURER

«Födas — blomstra — dö?» (294 sid.)

Av ELOF ERIKSSON.

Levereras mot insändande av Kr. 20:— i svensk valuta till

NATIONENS FÖRLAG
Pack, Stockholm 10.

KAN NOEN SKAFFE

følgende to av prost HEDEM's brosjyrer til en samler:

«Landssvikoppgjøret og rettskildene», samt «Kongens linje — Kirkens konto — Rettens status».

Henv. med prisforlangende i eksp.

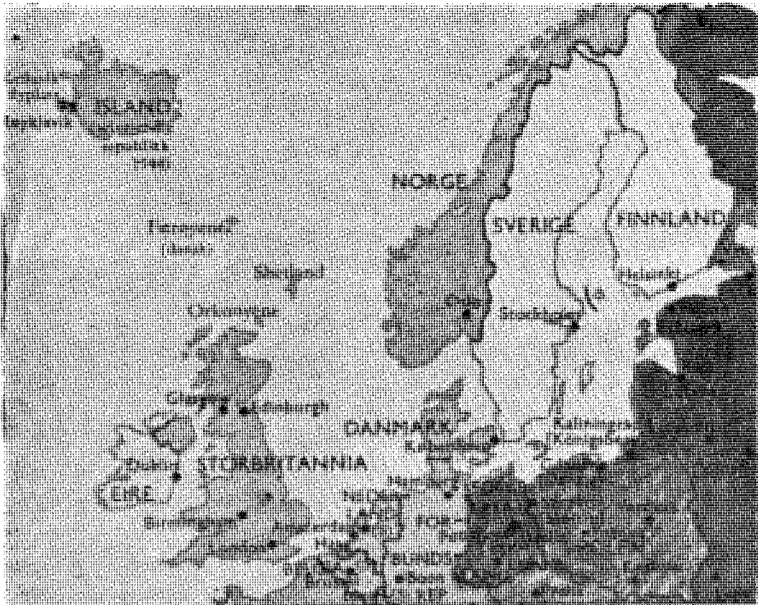
Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Quislings syn på framtidens fellesskap

Belyst med utdrag fra NORDISK FOLKEREISNING, UNIVERSISMEN, RUSSLAND OG VI, samt forskjellige taler, satt sammen av G. K.

«Nordisk folkereisning må bygge på det faktum at nordmennene sammen med andre skandinaviske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som presenterer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, den store nordiske rase. Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, forplikter samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Våre folks fremgang henger uløselig sammen med bevarelsen av dets nordiske blod, og tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den». (Nordisk Folkereisning).

2. «Når vi erkjenner de dy-

pe sannheter i det historisk forgangne og historisk bestående, og ser de store ting som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse inntil denne dag, da de står kraftige som aldri før. Og vi samtidig er overbevist om at det er guddommens vilje som åpenbarer seg i verdenshistoriens utviklingsgang. Så, må vi også uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks fortsatte misjon i verden.

Mange tegn tyder også på at de nordiske folk her i det egentlige Norden nu er kallet til å spille en ny og større

rolle i utviklingen, idet de trekkes mer og mer inn i verdensbegivenhetene.

Og alt stort er begynt som smått». (Nordisk Folkereisning).

3. «Av Universets og jordens tilsynelatende rent materielle forhold utvikles vesener med tanker og moralske følelser. Og dette skjer altsammen etter årsakslovens nødvendighet. Men da må det også stå tanker og moralske følelser bak det hele. Hele Universet må være gjennomtrengt av dette, selv om det først kommer frem i topputvikling som blomst og frukt i planten, og trees utvikling.

Derfor er materialismen uholdbar. Dens lære er å sammenligne med en tryllekunstner som på forhånd har stukket ned i lommen på en, det han senere vil ta frem: Tanker og moralske følelser, bevissthetens kjennegjeringer.

Derfor er det også en evig rettferdighet, en nemesis som ingen unngår. Guds møllestener maler langsomt, men sikkert og grundig. Det er nettopp utviklingen. Det ligger i hele verdensordningens struktur som er moralsk.

All skyld her på jorden hevner seg, og det er underbart å iakttå hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjensgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette. En veldig åndsmakt står bak oss og virker i oss.

Det er vår oppgave å virkeliggjøre Guds rike på jorden, å få sammenheng i alt dette.

Vi lever i en tid da Gudsriket på jorden kan virkelig begynne å bygges bevisst, og det timelige og det åndelige forenes slik som Ibsen profeterte i Keiser og Gallileer. Før det er klart at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfund, som gjennomsyrrer de verdslige stater og samfund, men må bli et virkelig rike. — Grunnleggeisen av dette riket er nettopp Kristi gjenkomst, symbolsk i den dommedag som nå går over verden.

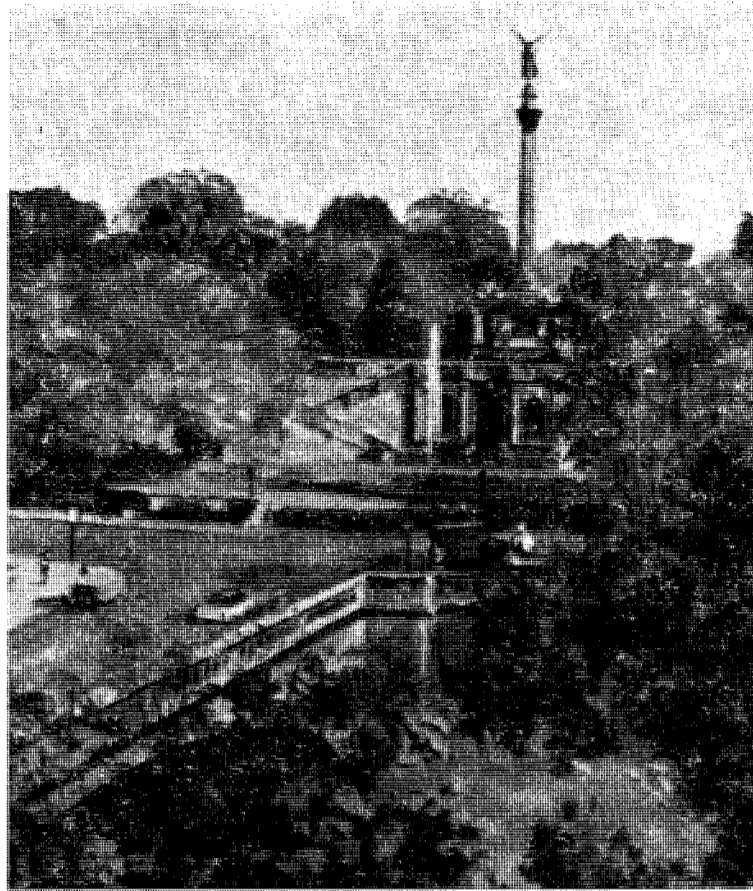
Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette begynner man å forstå og oppleve Gudsrikets realitet, samfundet med dem som er nådd frem til gudsbevissthet. Sammenlign med å nå frem til nasjonal bevissthet. Døden bryter ikke det evige liv mere enn en blinking med øyet bryter blikket.

(Forts. side 7)

Olga von Barényi:

Slik gjør man det

LITT OM KRING AKTIVE KOMMUNISTISKE SPIONER OG DERES HJELPERSHJELPERE

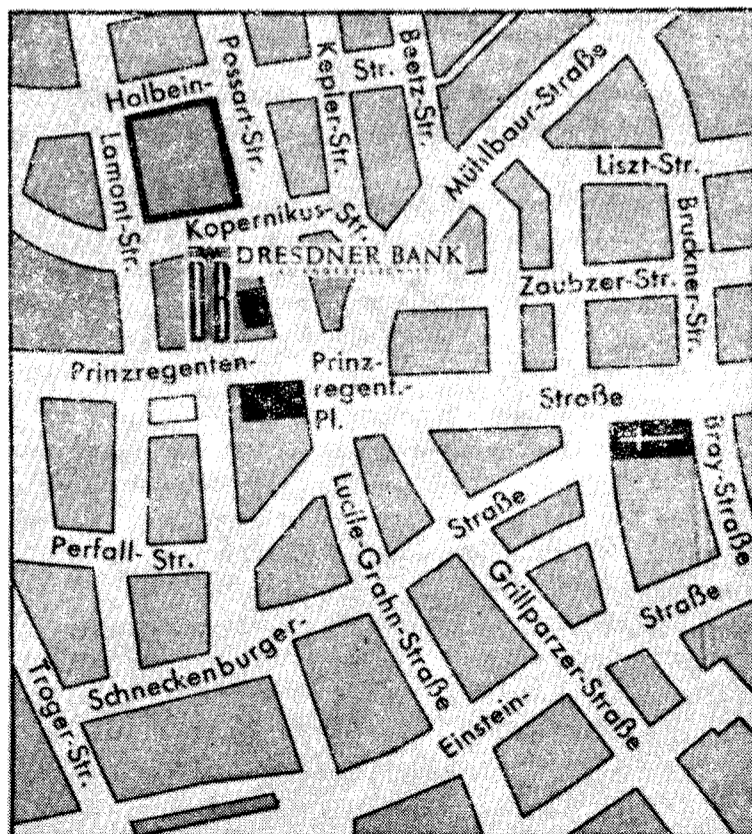
Den såkalte fredselgen i München — så svært fredelig er det imidlertid ikke som det vil fremgå av denne beretning.

Vi lar «Dødsdans i Prag» stå over i dette nummer og bringer isteden en artikkel av mere aktuelt tilsnitt fra samme forfatterinne:

En stille, beskjeden katolsk prest våget den livsfarlige flukt over den tsjekkiske grense til Bayern. Pater Fojtl kalte den gode og tapre seg. Han vant snart ved sin elskverdighet de ansvarshavende mektige i Vest-Tyskland og overalt stod alle hjerter og alle kasser åpne

for ham. Til gjengjeld ydet han også noe. Det fantes ingen aldri så hemmelig sammenkomst i emigrantkretser uten at han høyst personlig delte ut sin preste-lige velsignelse til anti-kommunistene. I München er det et strengt katolsk sam-

(Forts. side 8)

I nærheten av Dresdner Bank ligger Radio Free Europa, som forfatterinnen retter de alvorligste beskyldninger mot. I dette strøk er det seks spionasjesentraler, skriver hun.

Den store sammensvergelse

USA er ikke bare det en kan lese seg til i de ensrettede norske aviser. Det går sterke nasjonale strømninger under overflaten og de begynner tydeligvis å gjøre seg mere og mere gjeldende. Spesielt er det USA's forhold til FN som opprører mange amerikanere og den mildest talt eien-dommelig politikk som drives av det amerikanske uten-riksdepartement bak kulissene med tydelig og åpenbar un-derstøttelse av kommunistiske bestrebelser.

En av de publikasjoner som ikke legger fingrene imellom når den går til angrep på denne politikk og disse tendenser, som er en arv helt fra Roosevelts dager, er «Common Sense». Vi gjengir her en av bladets skarpe artikler — tittelen «Den store sammensvergelse» er også hentet fra det ameri-kanske blad:

Helt siden Roosevelt-regje- ringens dager har det amer- rikanske State Department (UD) vært under kommunist- isk kontroll. Mens Kennedy har vist en sterk holdning overfor Sovjet-Unionen, har neo-amerikanerne og de libe- rale som kontrollerer regje- ringen imidlertid planlagt noe annet. Noe som minner om det, er at Kennedy ut- talte at han tok opp igjen arbeidet der F. D. Roosevelt slapp. Og man erindrer Roosevelts ord i Boston:

«Og mens jeg taler til deres fedre og mødre, for- sikrer jeg dere: jeg har alle- rede sagt det før, men jeg vil gjenta det ennå en gang, dere gutter, vil ikke bli sendt ut i noen krig mellom andre stater». — Samtidig hadde Rooseveltregjeringen bestilt 10 millioner uniformer.

Kennedy er en fange som gjerne ville befri seg fra venstre-gruppene som omgir ham. Den «Demokratiske Ak- sjon» forpurret i juli ifjor at Kennedy sparket ut Chester Bowles.

To marxistiske organisa- sjoner i New York har sam- let sammen penger og i et par år sendt propagandister til Afrika for der å oppvige de sorte og organiserte re- publikker som siden skulle forlange medbestemmende plasser i FN. Resultatet er at der i den senere tid er dukket opp 22 nye afrikanske medlemsstater, av hvis be- folkning bare 3-10 prosent kan lese. Men hver eneste av disse medlemmene har en stemme i FN på like linje med USA, som teller en menneskemengde på 180 mil- lioner. Disse landene blir drevet over til kommunis- men eller er allerede under- lagt denne delvis. Og alle sammen stemmer for Røde- Kinas opptagelse i FN.

State Departement og FN har arbeidet i fellesskap for å styrte regjeringer som stod dem i veien, og fremme regjeringer som støttet mar- xismen. Slik ble også Kina i sin tid utlevert til kom- munismen av State-Depart- ment.

Batista, som som var en fiende av kommunismen ble tvunget til å forlate Cuba, mens Castro ble innsatt og stadig nyter toleranse.

Er Kennedy bare en fange hos de venstreradikale?

State Department bekjem- pet Rafael Trujillo i den Dominikanske Republikk med skitne metoder og be- nyttest FN til å forurolige den dominikansk regjering. Man- ge tror at mordet på Trujillo ble foranlediget av CIA (Central Intelligence A- gency) som fikk sine ordrer fra State Department. Hva var i veien med Trujillo? Han var en diktator. Han brøt forbindelsene med Sov- jet og lot subversivt arbei- dende kommunister skyte etter tilfangetagelsen. State Department vendte seg mot Trujillo, men ikke mot Castro.

Det var Trujillos feil at han lot 6000 spanske kom- munister som var blitt utvist av Franco bosette seg i den Dominikanske Republikk. Til

Spøker det en Alger Hiss bak kulissene også idag?

AMERIANSK PUBLIKASJON HEVDER AT FN OG USA'S UTENRIKSDEPARTEMENT DRIVER KOMPLOTT-VIRKSOMHET

dels var det også kommunis- ter fra 22 forskjellige land som i sin tid kjempet i Spania. Disse 6000 dannet den røde kjerne i «revolu- sjonen» i Madrid som den- gang ble proklamert fra en talerstol av den sovjetiske sendemann Moses Rosenberg. Med hjelp fra State Depart- ment, styrtet de Trujillo.

FN sendte soldater for å tvinge det antikommunistis- ke Katanga inn under den kommunistanløpne regje- ringen i Kongo. Til å utføre denne skitne forretningen fant man frem en revolusjo- nær — Connor Cruise O' Brien — som allerede hadde deltatt i den spanske borgerkrig på kommunistisk side. Og mens denne utførte sitt oppdrag i Kongo ble 7 unge irer og 13 italienere myrdet og spist av de sorte. De slaktede italienere ble solgt på torvet.

Kennedy-regjeringen er klar over at negerstemmene i FN blir dirigert av øde- leggende krefter, allikevel ivrer den for å understøtte negerbevegelser i USA eller Afrika. De antikommunistis- ke gruppene, som f. eks. Tsjombes blir forfulgt. I den hensikt betaler State Depart- ment 73 prosent av omkost- ningene for å bryte Katan- gas motstand. Samtidig fra- terniserer 50 mann av perso- nalet i det såkalte «Fredskorpset» med ghaneserne som er 100 prosent kommu- nistiske.

Det kommunistiske Ytre Mongolia ble opptatt i FN den 27. oktober 1961, mens Katanga ble tilbakevist. Ge- neralsekretær i FN er den burmesiske buddist U Thant og hans to rådgivere er afro-amerikaneren Ralph Bunche, kjent som kommu- nist, og Georg Arkadev, som russer likeledes kommunist. Alt dette minner tydelig om den tidligere Alger Hiss af- færen under Roosevelt-regi- mets politikk med dets ut- levering av land til Stalin.

USA's to representanter i FN er Adlai Stevenson og Philipp Klutznick. Stevenson, to ganger presidentkandidat, fikk en massiv oppslutning av neo-amerikanerne og de røde. Atte personer fra hans sakførerfirma innehar f. t. lederstillinger i regjeringen. Stevensons offisielle rådgiver er Eleanor Roosevelt og den uoffisielle ditto er Herbert Lehman. Sistnevnte var det som i sin tid ble kalt til telefonen av oberst Kotikov, lederen av sovjet-delegasjo- (Forts. side 8)

William Schlamm bebuder en ny tid

UNGDOMMEN ER IDRIFT OG SØKER NY TRO I GAMLE, SOLIDE VERDIER.

Den jødisk fødte tysk-amerikaner William S. SCHLAMM har vi omtalt tidligere. Han har gjort seg bemerket ved krigerske taler i Tyskland og krevet at Tyskland og USA skal sette hardt mot hardt når det gjelder forholdet til Sovjetsamveldet.

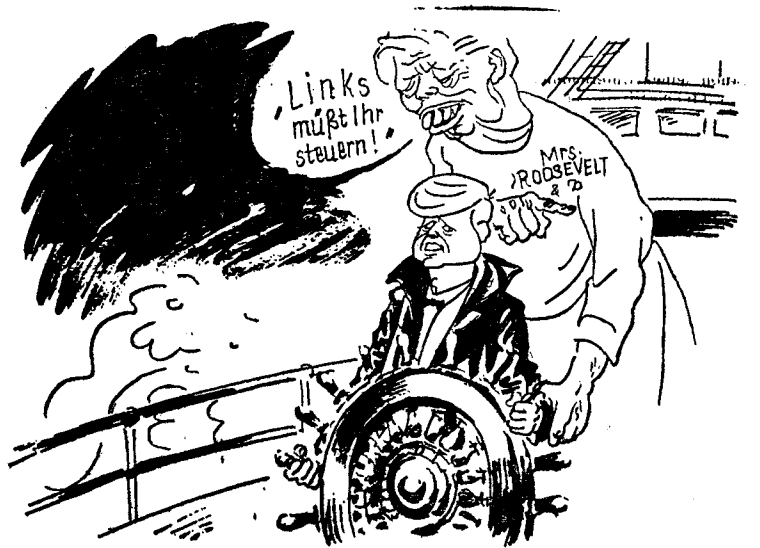
Hva man nå kan mene om dette, så er tydeligvis Schlamm en gløgg kar med stor evne til skarp politisk analyse. Derfor kan også det han skriver i «Stern» om den nye ungdom ha stor interesse for våre lesere, spesielt kan- skje i forbindelse med disse dagers studentfestligheter. For er det ikke slik her også, og er det ikke alle Nic. Stangene og Johan Borgene i dette land som til syvende og sist vil få seg en overraskelse når de får skylappene fjernet? Her er hva Schlamm skriver:

«I løpet av de siste år har jeg i to dusin tyske universi- tetsbyer møtt en betydelig del av de tyske studenter. Tusner og tusner av unge ansikter sett fra podiet gir intet bilde. Men møter i beveget og opphisset samtale er langt mere pålitelige enn de moderne «Meinungsum- frage» (meningsundersøkel- ser). Såvidt det er mulig i løpet av noen årtier over- hodet å kjenne unge men- nesker, kjenner jeg de tyske studenter. Nå rykker det inn en ny årgang hos dem. Hva er det for slags mennesker? Det har siden 1950 vært en generasjon i Tyskland som ville tre ut av sitt folk. Som hemmelig foreningstegn bærer denne generasjon (i dag mellom 30 og 45) et suffisant smil. De har nem- lig på en lur måte kommet bakpå livet — og de tror slett ikke på noe mere. Folk? Hjem? Frihet? Svindel — alt sannhet tapte generasjon vil

vel fortsette å være dyp- frossen til livets slutt. Spøk, ironi og dypere betydning bestiller de ferdigtygget i den landsomfattende smarte presse, uke etter uke. Og denne tyske generasjon av tredve- til femogfirtifårige vet ennå ikke at den er passé Gammeldags. Deres spøk ble hul, deres ironi sur, og om dypere mening kan det virkelig ikke være tale. For de nye studenter av 1962 er alt dette forbi. De har igjen trådt inn i sitt folk.

De har ikke noe annet å gjøre heller. Sunde unge mennesker opponerer alltid mot generasjonen foran, de arriverte. I Tyskland er etter 1945 de slu arriverte, de dyp- frosne, de suffisante. Den neste generasjon vil være annerledes og må altså be- kymre seg om verdier og tro. Her virker en naturlov. Og selv om de arriverte stiller seg på hodet — neste gene- rasjon vender det «dolce

Forts. side 8

En treffende tysk karikatur

SLIK GJØR MAN DET — —

(Forts. fra side 4)

fund «Die Ackermanngemeinde», i Beichstrasse. Viselig har folk som jeg, som istedenfor å gå i kirke driver kommunistjakt, intet å søke i «Ackermanngemeinde». Rent bortsett fra at jeg begikk den dødssynd å skrive noen frekke og baktalende brever til prelaten Kindermann, formannen i aksjonen «Kirche in Not» i Königsstein. Omtrent slik: «Herr prelat, kan De forklare meg hvorfor kommunistiske agenter får holde foredrag på Deres møter? For eksempel Kamerat Borkenau, den «store antikommunist», som ved sin falske melding om en forestående devaluering i Tsjekkoslovakia i den private amerikanske sender Free Europe i München viste mordregimet i Prag en uvurderlig tjeneste. Eller den like store «kvinnelige antikommunist», fru Buber-Neumann, konkubinen til den beryktede jøde Neumann i den spanske borgerkrig, hvorfor blir hun nu så ivrig protesjert av den katolske kirke? Eller den raffinerte tsjekkiske spion som nå utgir seg som katolsk prest og — — —»

Og så var helvete løs. Dette er toppen, skrek man, nå kaster denne løgnerske smuts til og med på en høyst anstendig, nesten helig mann, på den arme Pater Fojtl. Alle fordømte meg, bare ikke den gode prest «Jeg ber for den forblindede synderinne», sa han mildt. «Fortell henne det».

Jeg måtte være direkte glad for at det ikke lenger er tillatt å brenne onde hekser på bålet, slik som i den fromme Middelalder, og at man bare forfulgte meg hemmelig. I mellomtiden utfoldet Pater Fojtl en iherdig virksomhet. «Man må drive propaganda gjennom filmen», sa han, og han erklærte seg rede til selv å ta fatt. Straks var det skaffet penger til det, og de fordrevne tsjekkere og sudetyskere følte seg meget beæret over å få lov til å medvirke som frivillige skuespillere. Også de som hadde grunn til ikke å vise sitt fotografi offentlig, overtalte den gode prest til å overvinne sin skrekk for offentligheten. — «Man må konsentrere de aktive antikommunister til den endelige kamp mot det røde ateister i Prag», sa Pater Fojtl, og straks ble hemmelige arkiver åpnet og han fikk fortegnelse over de aktive antikommunister i Vest-Tyskland og i Europa overhodet,

men også over dem på den annen side av jernteppet.

I mellomtiden løp jeg omkring og ville advare, men overalt fant jeg bare lukkede dører. Intet under, en nyfascist er frekk nok til å betegne en udadelig katolsk prest som kommunistisk agent. Hverken prelaten Kindermann eller andre høye herrer verdiget meg et svar på mine vrede og fortvilede brev.

Og en vakker natt for noen uker siden forsvant den rettskafne prest Fojtl plutselig fra München. Uten å ta avskjed, han tok bare med seg som en liten erindring filmen hvor en så nydelig kan kjenne igjen antikommunistene, og listen over antikommunister foran og bak jernteppet. Den katolske avis for fordrevne «Der Volksbote» i München, hvis pryd denne prest var, har til i dag ikke bragt en eneste linje om saken. Likeledes tier alle andre tyske aviser, herr Kindermann og alle ansvarlige offentlige steder.

«Pater» Fojtl, den durkdrevne tsjekkiske kommunistagent, skrev et kort fra Prag til en bekjent i Wien med riktig vakre hilsner fra seg selv og sin frue. Den nette katolske prest er nemlig gift.

Riktignok måtte nå der Weihbischof i München tilstå overfor alle de katolikker som var blitt betjent av

den kiære «presten» Fojtl, at sakramentene som han mot betaling og med bevilgning av den katolske kirke hadde utdelt var ugyldige. Vielsene, dåpshandlingene, absolusjonen, den siste olje o.s.v. Dog erkebiskopen har nå andre bekymringer enn å ta seg av de av den kommunistiske spion bedratte. Han bekymrer seg nå ivrig om klosettpapir, det vil si navnet på en ny sort av dette. «Adios» må klosettpapiret under ingen omstendighet hete, det ville være gudsbespottelse, og kirkeretten måtte da sjalte seg inn med all strenghet, erklærte biskopen høyst personlig. Virksomheten til en tsjekkisk agent maskert som prest var derimot tydeligvis ingen gudsbespottelse.

Men her noe enda morsommere. Den bayerske kringkasting anbefalte for lenge siden i en sending for barn og ungdom et vakkert leketøy for småbarna til de stenrike tyske Wirtschaftswunderliche. — En levende okse i et selofanhylster. Nei nei, De har ikke lest galt, jeg trodde også å ha hørt feil, en virkelig okse til en spottpris av DM 8.000,—. Bare som en bibemerkning: Det finnes i Vest-Tyskland tusenvis av gamle mennesker, som må «leve» for en pensjon fra 60 til 80 D-mark om måneden. At det imidlertid også finnes mange okser uten selofanhylster her vit-

ner dette tilfelle om.

Herr Vratislav von Vikanov, en tsjekkisk adelsmann, forlot Tsjekkoslovakia da han som hundre prosent antikommunist naturligvis var i stadig livsfare der. Til forskjell fra de fleste andre flyktninger spaserte denne aristokrat snart meget elegant omkring og penger spilte ingen rolle for ham. Herr Huber eller frau Schmid, der som barn av Wirtschaftswunderet må nøye seg bare med 18 til -20 luksurum, og som ikke har andre bekymringer enn at man da endelig må gi den brave kamerat Ulbricht den tåpelige by Berlin slik at de fort rolig kan nyde sin rikdom, følte seg meget beæret da herr von Vikanov lot seg melde hos herskapene av en livrékledt tjener. —

Herr von Vikanov erklærte nedlatende at han kom i oppdrag fra Hans Majestet keiser Otto av Habsburg, som var hans bestevenn. Keiseren ville snart gjerne bli en virkelig keiser og det i det forente monarki Bayern, Østerrike og Tsjekkoslovakia. Til det trengte han imidlertid penger, og da han hadde fått vite hvor dyktig herr Huber eller frau Schmid var, ville han opphøye dem i adelstanden. Prisen for dette var ikke overdreven, og herr von Vikanov gav også rabatt hvis en hel familie, samt svigermor og tanter skulle adles. Man kunne bli friherre, baron eller greve. Herr von Vikanov leverte i tillegg praktfulle, fargede utnevnelserbrev. Teksten lød omtrent slik: «Jeg, keiser Otto av Habsburg, opphøyer i dag frau Kunigunde Schmid eller Herr Sepp Huber i adelstanden, som baronesse, henholdsvis greve».

De nye grever og baroner var naturligvis stolte, og anbrakte overalt hvor det lot seg gjøre adelskroner. Til hele affæren eksploderte en vakker dag og herr von Vikanov sporløst forsvant. Merkelig nok var det ingen statsadvokat som undersøkte dette bedrag. Aristokraten forsvant, men isteden dukket der opp i Bonn en vaskeekte sudetysk flyktning, en tidligere diplomat i London, herr doktor Jakob Greser. Jeg har, erklærte han til de ansvarlige høyere steder hvor han nådde frem uten vanskelighet, utmerkede forbindelser i Prag og Moskva, der arbeidet hans flittige antikommunistiske agenter, og dessuten var han en fremragende journalist. Herrene i Bonn ble straks begeistret og det falt ikke

noen inn å undersøke doktor Gresers opplysninger. I ikke mindre enn 15 aviser, som står Adenauerpartiet nær, kan man lese doktor Gresers produkter, som meget fikst propaganderer for kommunistiske tendenser og henviser til den uhyre fare med nynazismen. Dog, også den saarlandske kringkaster åpnet sine dører for herr doktoren. Etter hva han selv hevdet fikk han derfra for sitt medarbeiderskap DM 2.000,— pr. måned. Men her begikk denne akademiker en liten feil. Kategorisk forkynte han at bøkene til den ytterst fordektige og farlige person, denne Barényi, ikke måtte omtales i den saarlandske kringkasting, da alt hva denne hetser sa og skrev bare var en infam løgn. Da jeg fikk vite dette, begynte jeg naturligvis å interessere meg en smule for herr doktoren og jeg skrev følgende til ansvarlig hold i Bonn: «Sudetertyskeren, herr doktor Jakob Greser, er i virkeligheten tsjekkisk, stammer fra Ostrau, er ingen akademiker og heter Jakob Grézer. Han opptrådte i sin tid som herr von Vikanov og handlet med adelstitler. Tidligere virket han som tsjekkisk kommunistagent i London. I flyktningeleiren Valka ved Nürnberg arbeidet han sammen med den tsjekkiske kommunistagent Antonin Vlach og Jarmila Novotna. Herr Grézer pleier også å opptre som franskmann, under navnet Jaques Curie eller Jaquot de Grezer, og skriver også artikler for skjulte kommunistaviser i Vest-Tyskland. Hvor lenge, mine herrer, vil dere ennu tåle og understøtte virksomheten til denne plattenslager og spion?»

Selvfølgelig fikk jeg ikke noe svar, men istedet fikk herr doktor Greser en vakker liten villa, for han hadde jo bare seks store leiligheter i forskjellige byer i Vest-Tyskland og Østerrike. Jeg hadde nesten glemt en liten bagatell. Sin karriere begynte denne aristokrat og adelsmann i München ved den «antikommunistiske» sender Free Europe, som medarbeider for kulturredaktøren herr Demetz, som er en «tidligere» kommunist og jøde. Slik gjør man det. Æresbevisninger og penger til kommunistiske spioner, mord for antikommunistene.

Siste nyhet: Herr doktor Greser er blitt offisiell ekspert for øst-spørsmål i Bonn. Hans spesialoppgave er overvåkingen av kommunistiske agenter. Det er grunn til å gratulere det røde Prag hjertelig.

Det var en gang - -

Vi vil i numrene fremover bringe noen glimt i bilder fra en svunnen tid som med all sin strid og all sin lidelse dog på mange måter var en stor og heroisk og fargerik tid. Her får vi et blikk inn i Guttehirdens sommerleir i Lårdal i Telemark. Guttehirden bestod ikke bare av kjekke og friske gutter, men de små og store ledere sørget også for at de holdt seg rene og soignerte. Her er det neglene som inspiseres.

Quislings syn —

(Forts. fra s. 4)

Men når mennesket har fylt sin jordiske oppgave, eller dets forhold har nådd den individuelle utviklingsgrense i den enkeltes tilværelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres morgenfrisk på ny i en ny tilværelse, med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på jorden». (Universismen).

4. «På dette dobbelte grunnlag (rase og åndelig livsanskuelse) og overensstemmende med tidens behov, må vår politiske nyorientering bygges. Som ethvert annet samfund der vil redde seg fra en alvorlig krise og gjenfødtes, må vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag, og på dette grunnlag utfolde sine krefter. Og med en riktig vurdering av samfundets og den enkeltes rolle. Målet ligger i det enkelte, i personlighetens utvikling, men denne er knyttet til samfundets utvikling. Samfundet (felleskapet) er et middel, ikke mere. Og de beste skal lede.

Ved således å forbinde den nordiske tanke med en religiøs og moralsk verdensoppfatning såvel som med hensynet til den moderne utviklingskrav, fremstår en **politisk lære** som både bygger på realiteter og er noe å leve og dø for. Alene en sådan bevegelse, **religiøst bestemt, nasjonal, sosial og nordisk**, vil ha den grundighet og følelsesbetoning som kreves til å overvinne den kommunistisk-sosialistiske quasireligion. (Nordisk Folkereisning).

5. Nordisk Folkereisnings standpunkt på det økonomiske område er i sin alminnelighet at fri utfoldelse av næringslivet og det private tiltak er den mest effektive metode, og at det offentlige økonomiske virksomhet bør innskrenkes til et minimum. Men det offentlige medvirken er blant annet nødvendig for en mer planmessig regulering og stimulering av næringslivets utvikling, således at der sikres en sunn og jevn økonomisk fremgang og en bedre utnyttelse av våre naturlige muligheter og vårt høytstående menneskemateriell. Vi må utnytte våre **rasemessige fortrinn** i produksjonen. (Nordisk Folkereisning).

6. Under disse omstendigheter er det et sterkt behov for et riksorgan, «Riksting» (førstekammer), bestående av representanter fra de forskjellige næringsorganisasjoner som kan avlaste de nuværende statsorganer i den utstrekning disse ikke lenger svarer til tidens krav, og hvori de nevnte or-

ganisasjoner direkte kan tale sine interesser og samtidig finne sin utjevning, dels seg imellom, dels i den enhet som uttrykker hele samfundets streben og vilje.

I tilslutning til Stortinget (annetkammer) ville man således kunne få etablert et to-kammer-system som tilfredstilte alle krav». (Nordisk Folkereisning).

7. I stedet for av partipolitikere vil Quisling at Staten skal ledes av en bevegelse «som skal være den nye stats bærende stand, kjernen og ryggraden i den nasjonale organisme, en elite som representerer den nasjonale idealitet, solidaritet og vilje, og gir folket en opdragende og styrkende plan for dets liv».

Og så sier han: «Det kan og skal lykkes å skape en slik menneskekrets som fullt ut holder mål». — (Riksmøte i Oslo 25.—28. juni 1936).

8. «På den ene side holder verden på å vokse seg sammen til en enhet og landegrensene faller. På den annen side er den særpregede nordiske rase, hvortil det norske folk hører, representert i en rekke andre folkeslag utover verden.

Det er da naturlig at det internasjonale samarbeide som påtvinger seg i vår tid, først og fremst søkes etablert med disse beslektede folk. Hvor er disse folkeslag? Det er i de skandinaviske land, i Holland og Flamlend, det Britiske Rike, Tyskland, Amerikas Forenede Stater og store islett i andre land hvor den nordiske rase dog ikke er i samme grad fremherskende.

Verdenssivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase, og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nu truet av mindreverdige rases kulturnedbrytende bevegelse. Skal denne krise kunne overvinnes, er det en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordisk innstilte folk finner hverandre, og når frem til et redegjort og forståelsesfullt samarbeide for verdensorganisasjon og fredelige utvikling. (Nordisk Folkereisning).

9. Snorre skriver: «Ivar Vidfamne la under seg Sveaveid, han tok også hele Danevelde og en stor del av Saksland og hele Østriket, og femtedelen av England».

«Frøy kaite de «verdensgud». «I hele Svitjod gav de Odin skatt, en penning for hver nese, og han skulle verge landet for dem mot ufred og blote til godt år for dem».

Snorres uttalelser viser at det engang har vært et stort Nordisk Samfund.

Quisling skriver i «Russland og Vi»: «De skandinaviske stater grupperer seg allerede naturlig med Finland og Holland i en liten Nordisk Entente».

«Spirene til et sådant stor-nordisk samarbeide er der allerede og vil vokse seg frem. Som alltid i sådanne tilfeller begynner det på det kulturelle og økonomiske område for å fortsette på det politiske».

Quisling sier i Rettssaken 1945:

«Det storgermanske forbund som jeg har tenkt på, det er det samme nordiske forbund som jeg har skissert i «Russland og Vi», og det er jo klart at forholdet måtte bli snudd om. Mens man den gang måtte basere det på forholdet mellom Skandinavia og England, måtte man i denne tid basere det på forholdet mellom Skandinavia og Tyskland, akkurat som man nå må basere det på Skandinavia og England. Nå foreligger akkurat samme situasjon som da jeg skrev i 1930».

I dag kunne Skandinavia hvis det hadde egne atomvåpen forsvare seg selv uten å behøve hjelp fra Nato.

Norge, Sverige og Finland har et like stort forsvarsområde som «Fellesmarkedet» (ca. 1 million kv.km.) og bedre forsvarsmuligheter og lettere adgang til atomprøver.

Sverige og Norge kan danne kjernen i det nye Nordiske Samfund, som så senere kan utvides til et Stor-nordisk Forbund.

Quisling skriver i «Russland og Vi»: «Den oppgave å gjenvinne Russland for den alminnelige sivilisasjon, er den største politiske og kulturelle oppgave i verden i vår tid».

Under rettssaken i 1945 sier Quisling: «Hvis man leser P. A. Munch, vil man se at de opprinnelige russere var tre folk, russere, svensker og nordmenn, og at våre forfedre bodde i Russland, er temmelig sikkert».

«Jeg så på Russland som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende».

«Selv fossene i Dnjepper har nordisk navn, våre guder kommer fra Kaukasus».

«Jeg tenkte jeg skulle i sin tid i Russland ha fått tatt det (Quislings lære) opp, og jeg talte med bolsjevikenes leder i Ukraine om det, om det materialistiske grunnlag for kommunismen, hvis økonomiske prinsipper jo absolutt ikke i og for seg er helt forkastelige med hensyn til industri o.s.v., å stille det opp på et åndelig grunnlag».

NARVIK 1940

Malmkaien i Narvik

(Forts. fra side 2)

Men kanonen var ikke der. «Hvor er kanonen, kaptein Østvik?»

«Den kommer først ved mobilisering».

«Åssen skal vi få den hit opp da, uten vei?»

«Det er meningen å sette opp bukker og lage taubane. Obersten så kanskje at der lå en hel del stålakabler i Nordre Fort?»

«Taubane — tror De det går an å frakte en kanon hit opp med en taubane og med uøvde folk? I løpet av noen uker kan man kanskje få det til, men på noen få dager og kanskje midt på vinteren? Hva kaptein Østvik? Tror De det går?»

«Vårherre veit», sa kaptein Østvik.

Da vi stod og pratet adjø og farvel med Grenersen, fikk vi en idé: Enn om vi gjorde oss nytte av ham? Grenersen gikk jo hver eneste uke forbi fortene da han hadde som jobb for værvarslingen å foreta noen målinger ved Sildvikvatnet. Han var forhenværende underoffiser, ordensmann og kjekk kar, og derfor sa vi:

«Hør nå her Grenersen, De som bor like ved disse fort og disse bygningene og depotene. Kan ikke De hjelpe oss? Kan ikke De ta Dem en tur rundt disse sakene en gang i uka og se etter om fortene er på plass eller om noen har stjålet dem? Kan De ikke gjøre det? Så får De en liten godtgjørelse for det, og så sparer vi staten for de mange penger til en garnisonerende kvartermester?»

Joda, det ville Grenersen. Så da jeg kom tilbake til

La oss forsøke å vinne de nordiske og de åndelige krefter i Russland til kamp mot materialismen. La oss skape et sterkt og uinntagelig Nordisk Samfund.

La oss forstå vår tid og vilje det gode. Lyset skal komme fra Norden.

O. K.

Narvik, satte jeg meg i skrivebordstolen og sendte brev til divisjonen, hvis sjef dengang var generalmajor Harald Johannessen. Jeg foreslo at Sildvik befestninger skulle tas ifra Festningsartilleriet og legges under regimentet. Festningsartilleriet hadde i praksis bevist at det ikke var den rette forvalter, mens regimentet ville legge seg kraftig i selen for å få orden i sakene. Kunne regimentet få disponere de penger som Festningsartilleriet hadde disponert, skulle det snart bli festning.

Og divisjonen var enig. Men «departementet», av noen kalt «bøygen» måtte naturligvis vise hvem som var størst. Sildvik Befestninger ble nok overført til regimentet, men dette fikk ikke på langt nær de mange penger som Festningsartilleriet hadde hatt å rutte med, således ikke det store beløp som ble innspart ved at den garnisonerende kvartermester forsvant.

De ville jo vært rimelig at regimentet hadde kunnet disponere også dette beløp, iallfall noen tid, inntil de verste mangler var blitt rettet. Men nei takk, ikke tale om noe slikt.

Nei, nei. Jeg kunne klare meg uten, for jeg hadde kaptein Østvik og han fikk fritt slag.

Og infanteristen, intendanten og «ikke stridende» kaptein Østvik gjorde det som spesialisten Festningsartilleriet ikke gjorde: Han bygget opp Sildvik-fortene, så de ble i brukbar stand igjen. Nordre Fort fikk solid tak, som kunne bære både kuer og hester. Der ble ryddet opp i begge fort, og da krigen kom var det kjørbart vei opp til Nordre Fort, en vei som vi hadde tenkt oss å føre helt opp til Søndre Fort, hvortil vi jo skulle ha opp den ukjente kanonen som ville komme eller annet stedsfra ved mobilisering.

(Fortsettes).

William Schlamm bebuder en ny tid —

(Forts. fra side 5)

vita ryggen. Suffisante smil vises ikke lenger og sluhet er gammeldags. Neste generasjon er til avveksling alvorlig av sinnelag.

Der ligger, som sagt, vårt ganske håp. Naturligvis ligger det meg fjernt å fremstille den nye ungdom som full av dyder. Blant de nye studenter av 1962 er det vel ikke flere adelsmenn enn i alle de tidligere generasjoner. Men det som gir en årgang dens særpreg, er tidsånden. Blåser den mot den alvorlige tro, da hjelper intet. Tidsånden av 1962 blåser ikke mot den. Og hele den nye ungdom blir til rebeller mot nihilismen.

De fast ansatte ironikere ville undre seg hvis de søkte ned i det tyske studenterskap. Jo yngre disse studenter er, dess mere frastøter den nihilistiske spøk dem. Det de har mot de arriverte er fremfor alt at de vil nekte dem å tro.

Når de nå gjør det som verdige studentertalere kaller «å tre ut i livet», ser disse ganske unge mennesker seg om i samfunnslandskapet — og «hele retningen behager oss ikke». Det er det samme overalt i verden. Ved de amerikanske universiteter for eksempel fyller de unge studenterårganger de konservatives møtesaler. Lærde amerikanere kan overhode ikke forstå det: studenter som i årtier har hørt til den flotteste «liberale» spøk, trenger seg plutselig om de gamle og strenge verdiers profeter! Men det går ganske naturlig for seg: de unge folk har ikke noe annet sidespor fra den hule og uverdige prosperitet enn veien tilbake i faste og solide verdier.

Ironikerne kommer til å bli forbauset over hvor hurtig denne tilbakevenden fullbyrdes! Snart vil man også i Tyskland påny tale om nasjonen og dens skjebne, om dyd og ære — og en vil bare se et suffisant smil når en firtiåring dukker opp, som fremdeles plystrer de gamle slagere om den flotte nihilisme. Snart vil de nye studenter fra 1962 angi den tyske tone. Den blir alvorlig.»

*

Såvidt William Schlamm. Det tyske SUCHLICHT, som gjengir Schlamms artikkel, spør i denne forbindelse om hvorledes den offisielle statsledelse reagerer på denne gledelige og oppmuntrende «Trend», som intet menneske kan oppholde. Gjennom forbud og rettergang! siar bladet fast. Bund nationaler Studenten var ikke det eneste offer for den vnsløse undertrykkelse: den tyske Vaterländische

William S. Schlamm

Jugend forbudt. Og som konklusjon siar man fast at gjennom «forvaltningsmessige forholdsregler» lar det åndelige omsving seg ikke oppholde.

SUCHLICHT gjengir også et par sitater fra CHRISTIAN SCIENCE MONITOR (11. 1. 62) i samme retning, blant annet dette i en lederartikkel:

«Bund nationaler Studenten (det suspenderte) har en innflytelse som er langt større enn dets tallmessige styrke. Dets møter trekker tilhørerskarer.»

*

I samme forbindelse tør vi kanskje også nevne den bestyrtelse det vakte blant alle de nydemokratiske aviser da en norsk kringkastings-sending fra en gymnasiast-rundebordskonferanse avslørte at så å si hele bunten var det disse «arriverte» demokrater kaller for «nynazister». Vi har også i flere artikler pekt på at i Sverige er det på samme vis. Ungdommen, og kanskje spesielt studentene, er kommet idrift og søker seg nye veier. Den er lut lei av alt snakket om velstand og velferd på det materielle plan og leter etter noe å tro på, noe å begeistres for, etter åndelig velstand og velferd.

Den store sammensvergelse

(Forts. fra s. 5)

nen i Great Falls i Montana, da han ble pågrepet av major Racey Jordan i det han ville smugle 15 sekker med hemmelige dokumenter ut av USA's atomanlegg. — Klutznick var tidligere formann i den zionistiske B'nai-Brith losjen og i den såkalte «Anti-Defamation-League».

Det er nu på tide å tre ut av FN og fjerne denne organisasjon fra amerikansk område.

Hvis ikke FN kan funksjonere som resonansbunn og hjelpende hånd for kom-

NYDEMOKRATISKE BEKYMRINGER.

«Ett av problemene i dagens samfunn, er at ikke den politiske interessen er så stor som vi kunne ønske den», sukker DAGBLADET i en leder, og mener vel med det at interessen for partipolitikken er minimal. Og bladet har naturligvis rett i at spesielt ungdommen er lut lei av hele det lovpriste nydemokratiet. Så bladet og dets krets kommer sikkert fortsatt til å oppleve «uttalelser og synspunkter som gjør politikk til noe mindreverdige».

*

FLERE «NAZIOFRE».

Fra Sør-Amerika meldes til FOLK OG LAND: I Montevideo i Uruguay har myndighetene utferdiget tiltale mot studenten Bolani for falsk anmeldelse. Han fremviste seg for politiet med et hakekors innrisset i huden og ett på maven. Det heie ble anmeldt som et antisemittisk overfall. Studenten innviklet seg imidlertid i så mange selvmotsigelser at politiet fattet mistanke og foretok en undersøkelse av hans bolig, hvor man fant «torturredskapene» som hakekorsene var skåret med. Bolani tilstod da at han hadde tilføyet seg selv sårene og at han var blitt truet til det av den castrokommunistiske gruppe han er tilsluttet. Bolani selv ble arrestert.

*

FELLESMARKEDET OG BRENNEVINET.

Den store forkjemper for norsk tilslutning til Fellesmarkedet VG forteller i forbindelse med økningen av prisene på norsk brennevin, at den naturlige forklaring

munismen er det hjelpeløst. Israel ignorerer 15 bestemmelser fra FN i forbindelse med araberne, og ethvert politisk underrettet menneske kan se at FN med det første vil oppta Rødekina og dermed bli et perfekt kommunistisk maskineri som vi opprettholder og finansierer på amerikansk jord.

Den røde slakter sa: «Vi kan ikke vente at amerikanerne skal gå fra kapitalismen og rett over til kommunismen, men vi kan hjelpe deres valgte ledere med å gi dem små doser med sosialisme, helt til de våkner og skjønner at de har kommunisme.»

FN er bankerott — 200 millioner dollar til de røde! — Hvis våre amerikanske skatteborgere betaler det, er vi gale!

er at Vinmonopolet ruster seg til Fellesmarkedet. «Hvis vi blir medlemmer av EEC vil det være forbudt å diskriminere utenlandske varer overfor innenlandsk produksjon — og det kan bli nødvendig å foreta en justering av Vinmonopolets priser. Mange (høyrefolk) hadde vel håpet at det skulle skje ved at «originalmerkene» ble billigere, men det kan naturligvis også ordnes den motsatte vei.» Vi tror de herrer høyreoptimister kommer til å oppdage — hvis England går inn i Fellesmarkedet og dermed det selvstendige Norge — at litt av hvert kommer til å gå «den motsatte vei» av det en hadde regnet med.

*

ANTISEMITISMEN I SOVJET.

Den amerikanske demokratiske senator Thomas J. Dodd fra Connecticut har krevet tilbakekallelsen av den amerikanske ambassadør i Moskva som protest mot antisemitismen i Sovjetsamveldet.

*

EN ROSE

fortjener de fire akademiske

GOD OG BILLIG DESSERT!

Puffa kveite og ris i lufttett emballasje à 5 kg. — henholdsvis kr. 15,— og 22,50 pr. sekk.

HUSK: Alltid frisk og god til siste korn!

Fraktfritt fram til dei vanlege rutebåtekspedisjoner i Bergen, men kjøpar må sjølv greida med den frakti som kjem på frå Bergen.

Forskottsbetaling. — Postgiro 770 28.

Litlebergen Havremølle, Litlebergen.

Daglig friske blomster

SYNNOVE LIE

Blomsterforretning
Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

HUSK BLADPENGENE!

lærebokforlag i Norden, som har gått sammen i en feileis-organisasjon med sikte på å samordne lærebokutgivelsen for nordiske studenter. Eftersom studiene blir mere og mere spesialisert blir lærebokutgivelsen mere og mere nyansert og følgelig dyrere og dyrere på lokalnasjonal basis. Norden som helhet vil derimot kunne klare både denne og mange andre oppgaver, fordi vi samlet er en stormakt. Dette kaller vi nordisk samarbeide i virkelig gjerning. Det er bare synd at disse lærebokforlag med så forstandig syn på Norden må kalle sin organisasjon noe så tåpelig som «Scandinavian University Books». Det minner om den engelske maling på slottet i Oslo.

*

KENNEDY'S LIVVAKT

Det har ikke vært ende på den hån de nydemokratiske aviser har øst ut over de autoriserte statssjefer fordi de omgav seg med en livvakt. Der kan en se hvor forhatte de var eller er, skriver disse aviser. Selv Quisling gikk ikke fri for denne spot, fordi han kjørte i en pansert bil som forøvrig pussig nok senere ble overtatt av en av «retts»oppgjørets spisser. Det er imidlertid ikke bare «diktatorer» som omgir seg med livvakt og som altså ikke er populære. Det meldes nå fra Washington at presidentens livvakt er øket fra 170 til 250 mann.

*

JØDENE I USA

American Jewish Year Book for 1962 angir tallet av jøder i USA til 5.510.000 og hevder at ca. 80 % av dem er født i USA. Hvor er så de 20 % eller litt over 1 million andre kommet fra i en tid med kraftig regulert innvandring? Det skulle ikke være noen av de 6 millioner vel?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 6, Oslo
Telefon 37 76 98
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forevrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I søytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr millimeter over en spalte

Bruk postgiro nr. 16456.

Utøver A/L Folk og Land